

Instrukcja redakcyjna Komunikaty Mazursko-Warmińskie 2019

I. Redakcja przyjmuje jedynie oryginalne teksty naukowe, niezłożone równoległe do druku w innej książce bądź czasopiśmie naukowym. Dopuszczalna objętość tekstów złożonych do redakcji: rozprawy — od 0,5 do 2 ark. wydawniczego (tj. maksymalnie 88 tys. znaków liczonych łącznie ze spacjami i przypisami)

II. Tekst przeznaczony do druku należy dostarczyć w postaci elektronicznej, jako plik tekstowy (.doc, .docx, .rtf.). Tekst powinien być znormalizowany:

- a) font: Times New Roman: tekst główny – rozmiar 12, przypisy – 10;
- b) interlinia: tekst główny – 1,5, przypisy – 1;
- c) akapity w tekście głównym – wcięcie 1,25.

III. Zaleca się, aby teksty artykułów były zaopatrzone w streszczenie w jęz. polskim, angielskim oraz niemieckim do 1800 znaków, pięć słów kluczowych oraz bibliografię, obejmującą przywoływane w przypisach pozycje. W przypadku cytowanych prac zbiorowych oraz artykułów z pełnym zakresem stron. Przy cytowaniu autorów wraz z nazwiskiem także pełne brzmienie imion.

Pod tekstem należy umieścić krótki biogram autora zawierający: informacje o stopniu/tytułe naukowym, afiliacji, zajmowanym stanowisku, zainteresowaniach badawczych (bez publikacji) oraz adres poczty elektronicznej.

IV. Układ pierwszej strony artykułu: z lewej strony u góry imię i nazwisko autora, a także nazwa instytucji (jeśli autor życzy sobie, aby tekst był afiliowany) lub miasto. Poniżej na osi tytuł. Wszystkie elementy pismem tekstowym, nie wersalikami.

V. Tytuły, cytaty, cudzysłowy.

1. Tytuły dzieł i dokumentów:

- a) rękopisy: oryginalne tytuły i incipity dokumentów, referatów itp. piszemy w cudzysłowie, tytuły nadane przez autora tekstu — bez cudzysłowu, np. Laudum sejmiku, Memoriał itp.;
- b) druki: tytuły dzieł i dokumentów piszemy kursywą, tytuły rozdziałów i fragmentów dzieł (dokumentów) — w cudzysłowie, tytuły domyślne lub utarte określenia tytułowe — dużą literą bez wyróżnień, np. Kronika Helmolda, Roczniki kwedlinburskie, Geograf Bawarski, Konstytucja 3 Maja.

2. Cytaty:

- a) źródła cytowane w tekście podaje się w zasadzie w tłumaczeniu (wyjątkowo w oryginale); w przypisach zaś zawsze w języku oryginału; zachęcamy do podawania w przypisach oryginalnego brzmienia cytatów, które zostały

podane w tekście głównym w tłumaczeniu; W tekście głównym i przypisach cytowane fragmenty dokumentów bądź edycji źródłowych należy zapisywać kursywą; Cytowane fragmenty innych prac, należy zapisywać krojem prostym, biorąc całość w cudzysłów.

- b) w wypadku słowiańskich alfabetów cyrylickich (białoruskiego, bułgarskiego, macedońskiego, rosyjskiego, serbsko–chorwackiego i ukraińskiego) w tekście podaje się cytaty w brzmieniu oryginału, w przypisach również w alfabecie cyrylickim;
- c) cytowanych fragmentów źródłowych nie poprzedzamy i nie kończymy wielokropkiem;
- d) opuszczenia w cytowanym tekście sygnalizujemy dwiema pauzami w nawiasach prostokątnych: [— —].

VI. Pisownia imion, nazwisk i innych wyrażen określających osoby.

1. Stosujemy oryginalną pisownię imion i nazwisk w ojczystym języku osób wzmiankowanych, ewentualnie stosujemy transkrypcję z formą transliterowaną, w mianowniku, w nawiasie np. Szewczenko (Ševcenko). Powyższe nie dotyczy osób uznanych za powszechnie znane (np. Dusburg, Henryk Zdzik itd.), panujących i świętych. W wypadku spolonizowanych cudzoziemców można stosować formę polską.
2. Imiona osób po raz pierwszy wzmiankowanych w tekście lub narracyjnym fragmencie przypisu powinny być przytoczone w pełnym brzmieniu. W innych przypadkach podaje się inicjały imion i nazwisko lub — zwłaszcza w odniesieniu do autorów znanych albo często wymienianych w tekście — tylko nazwisko, np. Toeppen, Praetorius. W opisach bibliograficznych i archiwalnych zawsze należy uwzględnić jedynie inicjały imion i nazwisko.

VII. Skróty, daty i inne określenia czasu, liczebniki.

1. W tekstach stosujemy ogólnie przyjęte skróty: itd., m.in., etc. i inne.
2. Daty w tekście:
  - a) miesiąc słownie, np. 5 marca 1910 rok(u);
  - b) przy różnych stylach (kalendarzach): 10/20 maja 1589 rok(u), ale 27 II/11 III 1896 rok(u);
  - c) okresy od do: np. 1–10 maja 1900 rok(u), 1 maja–10 czerwca 1900 rok(u);
  - d) w datach wtrąconych w nawiasie miesiąc podaje się liczbą rzymską i nie stosuje się skrótu r. na końcu, np. (1 V 1826).
3. Daty w przypisach:
  - a) miesiąc liczbą rzymską, np. 5 III 1900 (nie dotyczy cytatów i fragmentów narracyjnych);
  - b) w razie braku daty dziennej miesiąc zawsze słownie, np. w marcu 1825 rok(u).

4. Pisownia określeń „wiek”, „rok”:

a) przed — rozwinięte, np. w wieku XVI, w roku 1928;

b) po — rozwinięte, np. w XVI wiek(u), w 1928 rok(u)

5. W określeniach typu „w drugiej połowie”, „lata osiemdziesiąte” nie używa się cyfr.

6. Liczebniki:

a) zapis cyfrowy z oddzielaniem spacją rzędów wielkości, np. 1234, 11 456, 234 567;

b) zapis cyfrowy z zastosowaniem skrótów: tys., mln, mld, np. 2 tys., 5 mln, 10 mld.

VIII. W przypisach stosujemy te same parametry co w tekście, tzn. wielkość liter, interlinię i margines. W przypadku zbiegnięcia się w tekście odsyłacza do przypisu z przecinkiem, średnikiem lub kropką kończącą zdanie odsyłacz umieszczamy przed tymi znakami (z wyjątkiem skrótów, np.: w. lub r.). W przypisach stosuje się skróty takie jak w tekście oraz konwencjonalne skróty łacińskie: *ibidem*, *idem*, *eadem*, *iidem*, *eaedem*, *op. cit.*, *loc. cit.* Można stosować też inne, przyjęte w historycznych opracowaniach specjalistycznych, jednak z objaśnieniem przy pierwszym zastosowaniu.

IX. Opisy bibliograficzne.

1. Czasopisma: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł tekstu (kursywą), tytuł czasopisma w bez cudzysłowu lub skrót tytułu (jeśli występuje w poniższym wykazie, bez cudzysłowu), tytuł prasy codziennej lub tygodników z cudzysłowem; rocznik, rok wydania, numer lub zeszyt cyframi arabskimi, strony, np.: J. Michalski, *Publicystyka i parapublicystyka doby sejmu 1776 roku*, *Kwartalnik Historyczny* (dalej: KH) 105, 1998, 1, ss. 21–64.
2. Serie wydawnicze: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł kursywą, miejsce i rok wydania, nazwa serii i numer tomu bez wyróżnienia (ale w tekście właściwym nazwy serii kursywą), strony na końcu. W wypadku prac zbiorowych po tytule przywoływanego tekstu następuje po przecinku — w: (bez nawiasów prostokątnych), tytuł opracowania zbiorowego pisany kursywą oraz inicjał imienia i nazwisko redaktora, np. J. Tyszkiewicz, *Średniowieczne granice wytyczone wzdłuż rzek w Europie Środkowej*, w: *Z dziejów średniowiecznej Europy Środkowo–Wschodniej*, red. idem, Warszawa 2007, *Fasciculi Historici Novi*, t. 6, ss. 145–152.
3. Teksty zamieszczone w wydawnictwach ciągłych o charakterze wydawnictw zbiorowych traktujemy jak artykuły w czasopismach, np. J. Staszewski, *Elekcja 1697 roku*, *Acta Universitatis Nicolai Copernici, Nauki Humanistyczno–Społeczne*, z. 259, *Historia*, 28, 1993, s. 73–92. Jeśli książka ukazała się jako jeden tom (zeszyt) wydawnictwa ciągłego, to stosujemy następujący opis: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł kursywą, miejsce i rok wydania, tytuł wydawnictwa ciągłego w cudzysłowie, tomy, zeszyty i podobne informacje.

4. Biogramy w Polskim Słowniku Biograficznym traktujemy jak artykuły w wydawnictwie seryjnym, np. M. Zgórniak, Haller Cezary, PSB, t. 9, Wrocław 1960–1961, s. 250.
5. Stosujemy polskie określenia skrótowe: wyd., oprac., red. (nie pod red.).
6. W wypadku korzystania z pracy tłumaczonej należy podać język oryginału i datę wydania, z którego dokonano tłumaczenia.
7. Opisy bibliograficzne wtrącone do tekstu lub wywodu w przypisie zamykamy w nawiasie okrągłym.
8. W opisach bibliograficznych prac opublikowanych w słowiańskich alfabetach cyrylickich stosujemy alfabet cyryliccki lub transliterację.
9. Opisy archiwaliów i rękopisów modernizujemy zgodnie z zasadami określonymi w Instrukcji wydawniczej dla średniowiecznych źródeł historycznych (Kraków 1925) oraz Instrukcji wydawniczej dla źródeł historycznych od XVI do połowy XIX wieku (Wrocław 1953).
10. Opisy bibliograficzne starodruków nie są modernizowane; modernizujemy ortografię tekstów dziewiętnasto- i dwudziestowiecznych.
11. Stosowanie wielkich i małych liter w tytułach prac publikowanych w języku angielskim: w tytułach angielskojęzycznych wszystkie rzeczowniki, zaimki (z wyjątkiem względnego *that*), przymiotniki, okoliczniki i spójniki podrzędne są pisane wielką literą. Pisane zaś małą literą są rodzajniki, zaimki dzierżawcze (*my, your etc.*), przyimki oraz spójniki współrzędne *and, but, or i nor*, np.: *Put Out More Flags; How Far Can You Go?; The Man Who Was Thursday; All's Well that Ends Well; Pride and Prejudice; A Voyage towards the South Pole* (tytuły książek); *A Social History of the Welsh Language* (tytuł serii); *The Faerie Queene; The Passionate Shepherd to his Love* (tytuły wierszy lub poematów). Stosuje się wielką literę w pierwszym słowie podtytułu po dwukropku (np. *Strange Music: The Metre of the English Heroic Line*). Jednak w przypadku użycia *or* po średniku, celem przedstawienia alternatywnego tytułu, stosuje się małą literę, np.: *All for Love; or, The World Well Lost*.